לגבולות הארץ בימים ההם לא היתה אלא משמעות מינהלית — מכיוון שגם כל הארצות השכנות היו כפופות לאותו שילטון קולוניאלי, והצבא הקיסרי שלט בכולן. שום שיקול צבאי לא השפיע על התיחום.

האוכלוסיה היתה כולה לא־יהודית, מלבד שניים— שלושה מרכזים יהודיים קטנים (טבריה, ציפורי, לוד).

אם כן, מה באה מפה זו להוכיח? מה הקשר בינה ובין „גבולות בטוחים ומוכרים"?

גם זהו תרגיל של שטיפת־מוח. המסתכל השטחי מתבקש להתרשם כי בתקופה זו כלה הארץ את כל השטח משני עברי הירדן ורמת־הגולן המורחבת, ושזה היה צורך איסטראטגי־ביטחוני.

או, פלסטין הערבית!

מפה מס' 4 מראה את „הכיבוש הערבי — המאה ה־7 עד ה־11."

כאן אירעה תקלה נוראה. אני מציע לשר אלון לחתוך מפה זו מן הכריזה, וזאת במהירות מירבית, לפני שתיפול, חלילה, לידי הגברת גולדה מאיר.

כי המפה סותרת, בהיסח־הדעת, את אחת מטענות־היסוד של מכונת־התעמולה של גולדה, אבן ותומכיהם מימין: שמעולם לא היתה קיימת ארץ בשם פלסטין בתקופה הערבית, וכי רק הבריטים, בימינו, המציאו את פלסטין הערבית ואם העם הערבי הפלסטיני.

המפה מראה כי הכובש הערבי, במאה השביעית, חילק את הארץ לשני מחוזות. צפון הארץ נקרא ג'וּנד („מחוז צבאי") אל־אורדן (ירדן), ואילו עיקר הארץ נקרא „ג'וּנד פלסטין".

מסתבר כי פלסטין היתה קיימת בתודעה הערבית, כאיזור ייחודי, מאז היום הראשון של הכיבוש, ובמשך 1300 שנה.

חוץ מזה, אין המפה מראה דבר. כל המרחב היה תחת שילטון ערבי. הגבולות לא היו אלא לצורך נוחיות מינהלית. לא היתה להם משמעות צבאית וביטחונית.

היהודים בארץ קידמו את פני הערבים כמשחררים, ותחת השילטון הערבי החל היישוב היהודי המדולדל לגדול מחדש. כאשר הסתערו הצלבנים על הארץ, לחמו נגדם היהודים והערבים בצוותא, שכם־אל־שכם, באחוות־עמים נואשת.

דם היהודים והערבים נמהֵל בחוצות ירושלים וחיפה על־ידי חרב הכובש הנוצרי הזר, אכזרי, שטבח את כני שני העמים ללא אבחנה.

(מחברי המפה לא ידעו, כנראה, על קיום ישוב יהודי ועתיר־גבורה בחיפה. אין הוא מופיע במפה בין „המרכזים היהודיים" בארץ.)

ציונות בצל הצלב

כך אנו באים אל המפה מס' 5 — „הצלבנים, המאה ה־11 עד ה־13."

לגבולות ממלכת־ירושלים הצלבנית, שלא כמו גבולות מחוזות־המינהל הרומאיים, הביזנטיים והערביים, היתה משמעות צבאית מובהקת. הצלבנים הקימו מדינה מוקפת אויבים, והיא חיתה כל ימיה על חרבה.

מתוך הזדהות אינסטינקטיבית עם הממלכה הצלבנית, ציירו אנשי־אלון מפה נדיבה. היא מראה את גבולות הממלכה בשיא פריחתה והתפשטותה, שנמשכה רק כעשרים— שלושים שנה.

במשך 170 מתוך 200 השנים המופיעות בכותרת המפה, היתה הממלכה הצלבנית קטנה הרבה יותר מזו המצויירת במפה. במרבית הזמן היו אשקלון ועזה בידי המצרים, ובמשך מחצית הזמן היתה ירושלים בידי הערבים. אבל את זה לא היה כדאי להראות — שמא יזיק הדבר לחזון ה„גבולות הבטוחים והמוכרים".

חלקת האמיתי של תקופת הצלבנים, שאינו מסתמן במפה, הוא שמדינה צבאית זו, שהעדיפה תמיד שטחים על שלום, לא ידעה במשך 200 שנה את יום אחד של שלום, וזאת למרות ששיכמה כימעט כל ימיה על כל החוף הסורי והלבנוני, והצליחה כמה פעמים לפלוש ללב מצריים.

קצת בורות פטריוטית

מפה מס' 6 בהיסטוריה של אלון מעניינת רק מבחינה אחת: היא מגלה שהפטריוטיזם של המחברים עולה בהרבה על השכלתם.

על כל פנים, מי שכותב „שילטון ממלוכי" במקום „ממלוכי", בוודאי בקיא יותר בשפה הפולנית ובהיסטוריה של ליטא מאשר בשפה הערבית ובהיסטוריה של ארץ זו.

הגבול בין הארץ ומצריים — שני אזורי־שילטון של הממלוכים, ולאחר מכן של העותמאנים*, זו פעמים הרבה, בהתאם ליחסי־הכוחות בין קושטא וקאהיר. לא היתה לו משמעות עד 1906, כאשר הבריטים (בשם מצריים) דחפו את הגבול עד לקו אילת—רפיח, שהפך לאחר מכן גבול המנדאט.

המחברים טועים כשהם טוענים שזה היה „גבול שבתת הנשק 1967—1949". באותן שנים היתה רצועת עזה מחוץ לגבול זה. אבל גישה לאומית מחפה, כידוע, על בורות ורשלנות. מעניין שרצועת עזה או אשקלון היתה קיימת פעמים רבות בהיסטוריה.

ציונות עד הלי'סאני

מפה מס' 7 מעניינת במיוחד. היא מראה את „התביעות הציוניות בוועידת השלום בפאריס 1919".

עד כה ראיתי מפה זו רק בפירסומי־תעמולה ערביים. כי היא מוכיחה, לדעת הערבים, את השאיפה הציונית

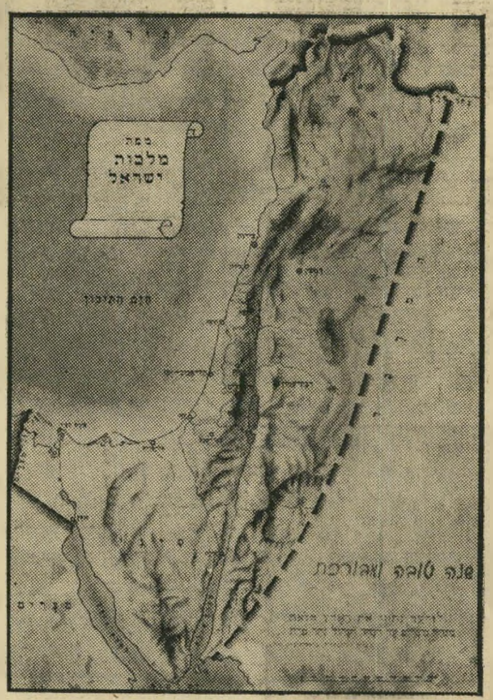

מפת שי"ב

מפת „מלכות ישראל", מן הניילוס עד הפרת, שהופצה במשך שנים רבות על־ידי קבוצת הד"ר ישראל שי"ב אלדד, ונוצלה על־ידי התעמולה של ארצות ערב.

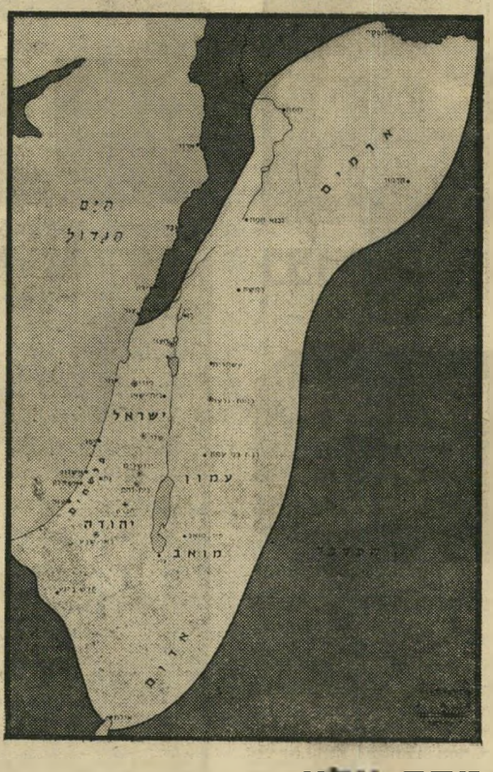

מפת אלון

מפה דימיונית של הבית הראשון, מנחל מצריים (אל־עריש) עד הפרת, שבה נפתחת סידרת־המפות בכרזתו של אלון.

הסודית לכבוש את הארצות השכנות ולגרש את אוכלוסייתן הערבית.

עכשיו באים אלון ושות' ונותנים גושפנקה ישראלית רשמית מאוחרת למפה זו. היא כוללת את כל ארץ־ישראל משני עברי הירדן, את דרום־לבנון עד הליטאני, את דרום־סוריה ואת איזור אל־עריש בסיני.

כלומר: את כל ארץ־ישראל המערבית, בתוספת חלקים נכבדים מארבע המדינות השכנות.

למפה זו נוסף ההסבר המעניין הבא: „בראשית המאה ה־19 היתה ארץ־ישראל ריקה ושוממה. אוכלוסייתה לא עלתה על רבע מיליון..."

איך נמצאו רבע מיליון בני־אדם בארץ ריקה?

אוכלוסיה של רבע מיליון בראשית המאה, שהכפילה את עצמה עד סוף המאה, לא היתה דלילה כל עיקר, לפי מושגי הימים ההם*. בשטחים רבים של אירופה היתה האוכלוסייה דלילה יותר — ולא עלה על דעת איש לטעון שהם „ריקים", ועל כן פנויים לכל דורש.

לבנון היא צפון ארצנו

מפות הבאות מראות מה קרה מאז הכיבוש הבריטי, ואי־אפשר היה לזייף בהן הרבה.

מעניין רק לציין פסוק אחד, הזועק ממש מתוך העמוד: „גבולות המנדט היו שונים מאלה שהוצעו על־ידי התנועה הציונית. בצפון הועבר חלק חשוב של ארץ־ישראל, לרבות נהר הליטאני, ללבנון, וחלק אחר לסוריה."

דרום־לבנון לא הופיע כחלק מארץ־ישראל במפות הקודמות. מחברי מפה זו אינם מספרים איך נולדה התביעה הציונית המכסימלית בפאריס: יוזמיה היו הבריטים. הם השתמשו בציונים בניסיונם להעביר שטחים גדולים מסוריה ולבנון, שעמדו להפוך ארצות־מנדט צרפתיות, לפלסטין, שעמדה להימסר למנדאט הבריטי. הדבר היה דרוש לבריטים כדי לשלוט על מוצא הנפט העיראקי ליד־התיכון.

עכשיו הופך הטכסיס הבריטי לנימוק תעמולתי ישראלי.

לפני כמה ימים אמר עזר וייצמן בצחוק ש„כדאי לקרוא להבא לדרום־לבנון בשם צפון־ישראל". הצחוק של וייצמן הוא הרצינות של אלון.

דומני שזהו המיסמך הרישמי הראשון של ממשלת־ישראל הקובע כי דרום לבנון, עד הנהר ליטאני, שייך לארץ־ישראל, וכמוהו דרום־סוריה עד הרכס מעבר לקו הפסקת־האש.

המפה החסרה

אי־אפשר על גילגולי החלוקה, לפני ואחרי מלחמת תש"ח, באה המפה האחרונה.

היא צויירה על־ידי מנחם בגין, בעשרות מנאומיו נגד „תוכנית־אלון".

בנאומים אלה, הרחיב בגין את הדיבור על טווחי־תותחים מקלקלית ועזה, לפי מיטב המושגים של המאה ה־19, כדי להוכיח שאסור להחזיר לערבים את הריבונות על הגדה והרצועה. זהו אחד מעמודי־התווך של בניין תעמולת ארץ־ישראל השלמה.

עכשיו מופיעה תעמולה זו עצמה בצורת ציור. זוהי מפה של טווחי־תותחים ומרחקי־טיסה. הכל כדי להוכיח שאסור להחזיר אף שעל אחד — כפי שמסתבר מתוך המפה בצורה חד־משמעית ביותר. לא את הגדה, לא את הרצועה, לא את דרום סיני.

אולי חבר שמחברי מיסמך זה במישרדו של אלון הסתפקו במפה זו. חסרה, לדעתי, המפה מס' 13 — זו שתראה את הטווח של טילי קרקע־קרקע בשנת 1972.

אם תימשך המילחמה בגלל 12 המפות הקודמות, ואי־רצונה של ישראל להחזיר בגללן שטחים, לא תהיה לערבים ברירה אלא לפנות שוב אל ברית־המועצות. במוקדם או במאוחר נעמוד מול טילים סובייטיים או סיניים — טילים קצרי־טווח בידי הערבים, וטילים בינוניים וארוכי־טווח בידי הרוסים.

כדי להתגונן בפני טילים קצרי־טווח, יש לקבוע גבולות בטוחים ומוכרים בדרום־תורכיה ומערב־איראן. כדי להתגונן בפני טילים בעלי טווח בינוני, יש לקבוע את הגבולות הבטוחים בצפון־קוזקז וממזרח לים הכספי.

כדי להתגונן בפני טילים בין־יבשתיים, יש לקבוע שבדור־הארץ כולו מהווה את המרחב הביטחוני החיוני של ישראל.

היכן המפה, מר אלון?

מפת האימפריה

לא, זה לא מצחיק.

12 מפות אלה באות להוכיח, לישראלים ולמי שאינם ישראלים, שגבולות הפסקת־האש הם המינימום הדרוש לביטחון ישראל, וזאת על־ידי אוסף מפות וכותרות הייצורות תמונה מזוייפת של דברי ימי הארץ והעם.

השורשים של עמנו בארץ הם עמוקים ואיתנים, ואינם זקוקים למלאכת־שיכתוב של מיניסטריון־דת־עמולה. האמת ההיסטורית מספיקה בהחלט.

שום היסטוריון רציני לא היה נותן את ידו למיסמך זה. הוא הוכן בניצוחם של עסקנצ'יקים, שבורותם זועקת מתוך המיסמך עצמו.

מה רצו אלה להוכיח?

הם לא באו להוכיח כי הארץ, ועמנו בגילגוליו השונים, פרחו תמיד בעיתות של שלום ושיתוף־פעולה. יצירות הגדולות ביותר של תרבותנו הלאומית לא נולדו בעיתות מילחמה והתפשטות מזיינת. הן נולדו כאשר שרר שלום, כאשר הגבולות היו פתוחים, כאשר רעיונות וסחורות נעו לאורך ולרוחב המרחב, והיפרו את עמיו.

העורכים רצו להוכיח כי השטחים הכבו־

(המשך בעמוד 23)

* שבט תורכי שכבש את אסיה הקטנה וקושטא, הוא נקרא על־שם מנהיג קדוש של השבט, עותמאן או עוסמאן. באירופה שובש השם והפך עותומאן.

* כל אירופה מנתה ב־1800 כ־187 מיליון נפש, כל צפון אמריקה מנתה פחות מ־6 מיליון.